

Professor, dr.jur. Kirsten Ketscher udarbejdede i 1991 en redegørelse om arbejdsløses børns rettigheder. Redegørelsen dannede baggrund for, at en række kommuner fik besked om, at den form for administration var ulovlig, hvor de stillede den betingelse for optagelse af et barn i en daginstitution, at forældrene havde arbejde. Men nu pakker kommunerne denne ulovlige administration ind i juridiske fraser.

Siden denne debat startede, har kommunerne oppe sig gevaldigt – ikke med at anvise plads til de arbejdsløses børn, nej, de er blevet bedre til at bruge ord, der tilslører, at der faktisk sker frasortering af denne gruppe: Nu skiltes kommunerne ikke længere med, at betingelsen for pasning er, at man har arbejde. Nu henholder kommunen sig til, at der foretages et konkret skøn, og at de arbejdsløses børn ikke pr. automatik sorteres fra.

Der er imidlertid klare indici for, at denne frasortering praktiseres af mange kommuner, og Enhedslisten frygter, at denne frasortering kan blive udbygget i og med, at kommunerne skal leve op til pasningsgarantien.

Enhedslisten finder, det er mere nødvendigt end nogen sinde før at få præciseret, inden for hvilke rammer kommunerne skal anvise pladser i pasningsordninger, og vi mener, at der bør være samme rettigheder alle steder i landet. De fælles retningslinjer vil fjerne grundlaget for den ulovlige nedprioritering af de arbejdsløses børn, og formålet med at fremsætte dette lovforslag er sådan set at skabe fælles retningslinjer for kommunernes visitationskriterier og dermed afskære kommunerne muligheden for at nedprioritere de arbejdsløses børn, hvilket i dag finder sted, blot indhyllet i sådanne sproglige formuleringer som, at forældrenes pasningsbehov blot er ét af flere kriterier for tildeling af plads.

I praksis bliver de arbejdsløses børn sat sidst i køen, og det ønsker vi ikke at medvirke til, og i vores lovforslag stiller vi derfor forslag om en tilføjelse til bilstandslovens § 72.

Som lige anført er det begrundelsen for, at anciennitetsprincippet må være det styrende princip for tildeling af institutionspladser – på nær i de situationer, hvor det af sociale og pædagogiske årsager skønnes, at et barn har særlig behov for støtte, og disse særlige situationer er der taget højde for i det foreliggende lovforslag.

Det vil altså sige, at vi ikke har lukket for, at man kan bryde køsystemet; det går den modsatte vej, og det gør det i og med, at man kan rykke

op på listen, hvis man har et særligt behov, hvor det nu er sådan, at man skal have et særligt behov for ikke at rykke ned på listen. Vi har altså vendt køsystemet i daginstitutionerne om i forhold til børn med særlige behov, og vi synes sådan set, at man burde støtte det.

Så har jeg lige en sidste bemærkning, og den er specielt til SF, som åbenbart muntrer sig med at skelne mellem mindre vidtrækkende og mere vidtrækkende forslag. Jeg håber ikke, at det skal være almindelig praksis, hver gang vi skal diskutere lovforslag her i Folketinget, at vi skal diskutere med SF, hvorvidt der kunne fremsættes et, der var mere vidtrækkende, eller hvorvidt Enhedslisten eller SF på et eller andet tidspunkt i historien har fremsat et, der var mere vidtrækkende.

Bare til orientering: Vi har naturligvis støttet SF's forslag om pasningsgaranti, men det løser som sagt ikke nødvendigvis problemet med de arbejdsløses børn. For det andet stemte vi også for den motiverede dagsorden om familie- og børnepolitikken, som for fjorten dage siden blev vedtaget på grundlag af SF's forespørgsel, ganske vist med støtte fra SF og Enhedslisten og regeringen. Jeg synes ærlig talt, SF burde trække piben en lille smule ind!

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Det bliver næsten det modsatte resultat, jeg kommer frem til, må jeg skuffe med, idet vores udgangspunkt er, at krumtappen i denne diskussion er fjernelsen af ventelisterne. Allerede Trotskij var i revolutionen, der blev forrådt, inde på, at hvis man stiller mennesker i kø, fremmer man de mest ubehagelige sider af deres egen skaber, og derfor synes jeg, det er vigtigt at tage mere grundlæggende fat. Det er det ene.

Det andet vedrører en mere konkret diskussion, nemlig om, hvorvidt anciennitetsprincippet er et klogt princip. Jeg har en fortid som socialudvalgsformand i Kolding Kommune, og dér gik vi fra et anciennitetsprincip til et aldersprincip, for det ønskede forældrene; det syntes de var meget lettere at håndtere.

Derfor vil jeg spørge Enhedslisten: Vil Enhedslisten på gammelkommunistisk vis diskutere, at det synes man ikke kommunerne skal, selv om forældrene ønsker det? Vi bøjede os for forældreønsket og sagde: Det gør vi så!

Jeg kan også oplyse, at det var i en situation, hvor vi aldrig nogen sinde havde diskrimineret ét eneste barn. Jeg ved godt, at det er foregået